

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΕΥΝΗΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΡΥΓΙΤΗΣ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΞΗΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1957

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΡΑΪΝΕΡ ΜΑΡΙΑ ΡΙΛΚΕ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

ΒΙΒΛΙΟ Α΄

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(1899)

(Στὴ μνήμη τῆς Ἀθηνᾶς Οἰκονομίδου
Ὁ μεταφραστῆς)

DA NEIGT SICH DIE STUNDE ...

Νά, σκύβει ἡ Ὥρα καὶ μ' ἀγγίζει
μὲ καθάριο, μεταλλينو χτύπο :
τρέμουν οἱ αἰσθήσεις. Τὸ νοιώθω : μπορῶ —
κ' ἡ πλαστοουργὸς ἡμέρα ἀρχίζει.

Χάος τὰ πάντα πρὶν τ' ἀντικρούσω,
κάθε μελλούμενο ἀκίνητο—ἀλλὰ
ῶριμες εἶναι οἱ ματιές μου, ὅ,τι ὁ καθεὶς
λαχταρᾷ σὰ μιὰ νύφη κοντά του θὲ νᾶρθεῖ.

Γιὰ μένα μικρὸ δὲν ὑπάρχει, γι αὐτὸ
τ' ἀγαπῶ, σὲ φόντο χρυσὸ
καὶ μεγάλο τὸ φτιάχνω καὶ ψηλὰ τὸ κρατῶ
καὶ τίγος δὲν ξαίρω τὴν ψυχὴ θὰ λυτρώσει...

ICH LEBE MEIN LEBEN IN WACHSENDEN RINGEN

Ζῶ τὴ ζωὴ μου σὲ κύκλους ποὺ ἀπλώνουν
καὶ πέρα καὶ πάνω ἀπ' τὰ πράγματα πᾶνε.
Μπορεῖ τὸν στερνὸ ποτὲ νὰ μὴ φτάσω,
νὰ τὸν δοκιμάσω ὅμως θέλω κι αὐτόν.

Στὸ Θεὸ κυκλοφέρω, στὸν πανάρχαιο Πύργο,
χιλιάδες κυκλοφέρω χρόνια.
Κι ἀκόμα δὲν ξαίρω : τί νᾶμαι ; Γεράκι ;
μιὰ θύελλα ; ἢ τάχα ἕνας ὕμνος μεγάλος ;

ICH HABE VIELE BRUEDER IN SUTANEN

Ἄδερφούς ἔχω μὲ ῥάσα πολλούς
 στὸ νοτιᾶ, ὅπου ἀνθεῖ σιὰ μοναστήρια ἢ δάφνη.
 Τὸ ξαίρω πόσο ἀνθρώπινες τὶς Παναγίες φτιάχνουν
 καὶ Τισιάνους νεαρὸς φαντάζομαι συχνά,
 πὸν μέσα τους διαβαίνει σὲ φλόγες ὁ Θεός.

Κι ὅμως ὡς σκύβω, σκύβω καὶ μέσα μου βαθειά :
 εἶναι ὁ Θεός μου σκοτεινὸς κ' εἶναι σὰ βάτιος
 μὲ ρίζες, ἐκατόριζες, πὸν σιωπηλὰ ρουφᾶνε.
 Κ' εἶνα μονάχα ξαίρω ἐγὼ καὶ τίποτ' ἄλλο,
 πὸς ἀπὸ τῆς δικῆς τοῦ τῆς ζεστασιάς φουντώνω,
 τί τὰ κλαριά μου, κάτω ἐκεῖ, βαθειὰ κοιμοῦνται
 καὶ μοναχὰ σιτὸν ἄνεμο γνέφουν σὰ χέρια.

WIR DUERFEN DICH NICHT EIGENMAECHTIG MALEN

Ἄρθρίζουσα ὦ Ἐσὺ, ὅθεν ἐπρόβαλεν ἡ Αὐγή,
 δὲν πρέπει μὲ δικό μας νὰ σὲ φτιάχνουμε τρόπο.
 Ἄπο τὰρχαῖα κύπελα παίρνουμε τῶν χρωμάτων
 τὶς ἴδιες πάντα πινελιές, τὶς ἴδιες πάντα ἀχτίδες,
 ὅπου μ' αὐτὲς ὁ Ἅγιος σ' ἔχει ἀποσιωπήσει.

Μπροστά σου εἰκόνες χιτίζουμε σὰν τοίχους, εἶσι
 πὸν χίλια τώρα ὀρθώνονται γύρω σου τείχη.
 Τὰ χέρια ἡμῶν τῶν εὐσεβῶν σὲ συγκαλύπτουν,
 κάθε πὸν ἀνοίγονται οἱ καρδιὲς ἐνώπιόν Σου.

ICH LIEBE MEINES WESENS DUNKELSTUNDEN

Ἄγαπῶ τὶς σκοτεινὲς ὥρες τῆς ὑπαρξῆς μου,
 πὸν μέσα τους βυθίζονται οἱ αἰσθήσεις·
 μέσα σ' αὐτὲς, ὅπως σὲ γράμματα παλιά,
 βροῆκα πὸς ἔχω ζήσει τῆς ζωῆς μου
 τὴν πᾶσα ἡμέρα, ὡς θρούλο μακρυνό, ξεπερασμένο.

Ἡ γνώση μοῦρχεται ἀπ' αὐτὲς, πὸς κάποιον χῶρο
 σὲ δεύτερη, πλατειὰ ζωὴ κι ἄχρονη θάχω.
 Καὶ σὰν τὸ δέντρο ἄλλες φορὲς
 τῶριμον εἶμαι πὸν βογγᾶ πάνω σὲ τάφο
 καὶ σιῶνειρο δίνει ζωὴ,
 τὸ νεῖρο πὸν ἔχασε ὁ νεκρὸς
 ἔφηβος μὲς σὲς θλίψεις του καὶ μέσα σὲ τραγούδια
 (αὐτὸς πὸν οἱ ρίζες του οἱ θεομὲς τὸν περισφίγγουν)

DU, NACHBAR GOTT, WENN ICH DICH MANCHESMAL . . .

Ὁ Θεέ μου γείτονα, κι ἂν καμιὰ φορὰ
μέσα στὴ μακρότατη νύχια σ' ἐνοχλῶ
μὲ σκληρὰ χτυπήματα πὺ χτυπῶ στὴν πόρτα σου,
εἶναι γιὰτὶ σπάνια νᾶνασαινεῖς ἀγροικῶ
καὶ πῶς εἶσαι μόνος ξαίρω μὲς στὴ σάλα.
Κι ἂν ζητήσεις κάτι, δίπλα σου κανεῖς
νὰ σοῦ δώσει γιὰ νὰ πιεῖς στὸ ψηλάφισμά σου.
Ἄγροικῶ μὲ προσοχή. Κάνε ἕνα σημάδι
τόσο δα
εἶμαι ἐδῶ, κοντὰ σου.

Ἐνας τοῖχος μόνο στέκει ἀνάμεσά μας,
συμπωματικά : ἕνας λεπτὸς τοῖχος
καὶ μπορεῖ—ποιὸς ξαίρει ;
μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ στόμα σου κὰν ἀπ' τὸ δικό μου
καὶ νὰ γκρεμιστεῖ,
ἔτσι χωρὶς θόρυβο καὶ χωρὶς ἀχό.

Ἄπο τίς εἰκόνες σου εἶναι καμωμένος.

Καὶ οἱ εἰκόνες στέκονται μπρὸς σου σὰν ὄνματα.
Καὶ δταν μέσα μου τὸ φῶς κάποιες ἀνάβει,
πὺ μ' αὐτὸ τὰ βάρη μου σὲ γνωρίζουν μόνο,
πάνω στίς κορνίζες τους σπαταλιέται ὡς λάμψη.
Τότες κ' οἱ αἰσθήσεις μου, πὺ κουράζονται εὐκολὰ
μένουν μόνες κι ὀρφανὲς καὶ ἀπὸ σένα χώρια.

WENN ES NUR EINMAL SO GANZ STILLE WAERE

Ἄν μόνο μιὰ φορὰ βασιλευν ἀπόλυτη ἡσυχία.
Κι ἂν τὸ Τυχαῖο λούφαζε καὶ τὸ Περίπου
καὶ τὸ γειτονικὸ τὸ γέλιο.
Κι ἂν τόσο δὲ μ' ἐμπόδιζεν ὁ θόρυβος πὺ κάνουν
οἱ αἰσθήσεις, δταν ξαγρυπνῶ :

Ἴσως μποροῦσα τότε, μέσα σὲ μιὰν ἰδέα
μυριόφωνη ὡς τὸ τέρας σου νὰ σὲ συλλογιστῶ,
κι ὅσο κρατάει ἕνα χαμόγελο νὰ σὲ κρατήσω
καὶ σ' ὅ,τι ζεῖ νὰ σὲ χαρίσω
σὰν ἕνα «εὐχαριστῶ».

ICH LEBE GRAD, DA DAS JAHRHUNDERT GEHT

Τώρα ἀκριβῶς πὺ ζῶ, φεύγει ὁ αἰώνας.
Τὸν ἄνεμο νοιώθεις ἐνὸς μεγάλου φύλλου.

ποὺ τῷγραψε ὁ Θεὸς κ' ἐγὼ κ' ἐσὺ καὶ κάποιον
ψηλὰ τὸ ξεφυλλίζουν ξένα χέρια.

Μιᾶς νέας Σελίδας νοιώθεις τῇ λάμπῃ,
ποὺ μὲς σ' αὐτὴν ὅλα μπορεῖ νὰ γίνουν.

Οἱ γαλήνιες δυνάμεις δοκιμάζουν τὸ πλάτος τους
καὶ σκοτεινὰ προσβλέπουν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη.

ICH LESE ES HERAUS AUS DEINEM WORT

Ἄπο τὸ δικό σου Λόγο τὸ διαβάζω
κι ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν χειρονομιῶν,
ὅπου μ' αὐτὲς τὰ χέρια σου στρογγύλεψαν
τὸ Μέλλον, περιοριστικά,
θερμὰ κι ὅλο σοφία.
Εἶπες τὸ Ζῆσε δυνατὰ καὶ σιγανὰ τὸ Πέθανε
κι ὅλο ξανάλεγες συχνά: *Νὰ ὑπάρχεις.*
Κι ὅμως, πρὶν ἔρθει ὁ θάνατος ὁ πρῶτος, ἤρθε ὁ φόνος.
Καὶ τότες ἔγινε ρωγμὴ στοὺς κύκλους σου τοὺς ὠριμούς
καὶ μιὰ κραυγὴ ξεπήδησε
καὶ συνεπῆρε τίς φωνές,
ποὺ μόλις εἶχαν μαζωχτεῖ
νὰ σὲ στηρίξουν,
ὡ γέφυρα ὄλων τῶν γκρεμνῶν.

Κι ὅ,τι ἀπὸ τότε τραύλισαν,
εἶναι κομμάτια μοναχὰ
ἀπ' τὸ παλιό σου τῶνομα.

DER BLASSE ABELKNABE SPRICHT

Μιλεῖ τὸ χλωμὸ ἀγόρι, ὁ Ἄβελ:

Δὲν εἶμαι. Ὁ ἀδερφὸς μουῦκανε κάτι,
ποὺ δὲν προφτάσανε τὰ μάτια μου νὰ δοῦν
Αὐτὸς μουῦ ἀπόκρυψε τὸ φῶς.
Αὐτὸς τὸ πρόσωπό μου
μὲ τὸ δικό του ἀπόδιωξε τὸ πρόσωπο.
Μόνος του μένει τώρα.
Θαροῦν ἀκόμα ὑπάρχει.
Γιατὶ κανεὶς δὲν κάνει
σ' αὐτόν, ὅ,τι ἔκανε σὲ μένα.
Ὅλοι τὸ δρόμο μου τραβοῦν,
ὅλοι μπρὸς σὲ τὸ θυμὸ του πᾶν,
κι ὅλοι σ' αὐτόνα χάνονται.

Πιστεύω, ὁ πρῶτος μου ἀδερφός
 σὰ Δίκη ξαγρουπνάει.
 Ἐμένα σκέφτηκε ἡ Νυχτιά,
 ἐκεῖνον ὄχι.

DU DUNKELHEIT, AUS DER ICH STAMME

Σκοιάδι, πού με γέννησες,
 σ' ἀγαπῶ κι ἀπὸ τὴ φλόγα πιότερο,
 πού εἶναι τοῦ κόσμου σύνορο,
 μιᾶς καὶ φωτίζει
 γιὰ κάποιο κύκλο,
 πού ὄξω ἀπ' αὐτὸν ὄλ' ἀγνωστα εἶναι.

Μὰ τὸ σκοιάδι μέσα του κρατεῖ τὸ πᾶν :
 Μορφές καὶ φλόγες, ζῶα κ' ξιμέ,
 ὅλα ὅπως ἔρχονται,
 ἀνθρώπους καὶ δυνάμεις.

Κ' ἔτσι μπορεῖ : μιὰ δύναμη μεγάλη
 κοντά μου νὰ σαλεύει.

Πιστεύω σὲς Νύχτες.

ICH GLAUBE AN ALLES NOCH NIE GESAGTE

Σ' ὅλα τ'ἀνείπωτα πιστεύω.
 Τῆς εὐσεβείας μου τὴν πηγὴ νὰ λευτερώσω λαχταρῶ.
 Κι ὅ,τι κανεῖς δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ τὸ θελήσει,
 κάποτε, λέω, αὐθόρμητο γιὰ μένα θᾶναι.

Ἄν εἶναι περηφάνεια αὐτό, Κύριε, σχώρεσέ με.
 Μὰ ἕνα μονάχα νὰ σοῦ πῶ θέλω κ' εἰσάκουσόν με :
 Τὴν πιὸ τρανὴ μου δύναμη σὰ μιὰν ὁρμὴ νὰ δώσεις,
 χωρὶς θυμὸς καὶ δισταγμούς, ἀπλᾶ—μὴν ἔτσι τάχα
 δὲ σ' ἀγαπᾶνε τὰ παιδιὰ :

Μὲ τοῦτο τὸ ξεχύλισμα, μὲ τούτη τὴν πλημμύρα,
 σὰν ποταμῆσιο δέλτα πολὺκλαδο πού χύνεται
 σὲ πέλαγο ἀνοιχτό,
 μ' αὐτὸ τὸ ξαναγύρισμα πού ὄλο καὶ μεγαλώνει,
 νὰ σὲ πιστέψω θέλω,
 νὰ σὲ κηρύξω θέλω στὰ πέρατα τῆς γῆς,
 ὅπως ποτὲ κανεῖς
 δὲν τῶχει κάνει.

Κι ἂν εἶναι κολακεία αὐτή, κόλακας ἄσε νᾶμαι
 στήν προσευχή μου,
 κ' ἡ προσευχή μου σοβαρὴ τόσο καὶ μόνη
 μπρὸς τὸ συννεφιασμένο στέκεται μέτωπό σου.

ICH BIN AUF DER WELT ZU ALLEIN

Εἶμαι στὸν κόσμο πολὺ μόνος
 κι ὅμως ὄχι τόσο μόνος,
 ἱερὴ γιὰ νὰ κάνω τὴν κάθε μου ὥρα.
 Εἶμαι στὸν κόσμο πολὺ μικρὸς
 κι ὅμως ὄχι τόσο μικρὸς,
 γιὰ νὰ σταθῶ μπροστά σου σὰν ἓνα πρᾶγμα
 σκοτεινὸ καὶ ξύπνιο.

Τὴ δική μου θέληση θέλω καὶ τὴ θέλησή μου
 νὰ τὴν συνοδεύσουν θέλω οἱ δρόμοι πρὸς τὴν πράξη.
 Καὶ θέλω σὲ ἤρεμους, κάπως δισταχτικοὺς καιρούς,
 διὰ νὰ προσεγγίζει κάτι,
 μέσα στοὺς μνημένους νᾶμαι
 ἢ καὶ μονάχος.

Νὰ σὲ καθρεφτίσω θέλω σ' ὅλη τὴ μορφή σου.
 Καὶ δὲ θέλω νᾶμαι γέρος ἢ τυφλὸς
 καὶ νὰ μὴ μπορῶ τὴ βαρειά σου εἰκόνα,
 πὺν ὄλο ταλαντεύεται,
 νὰ τὴ συγκρατῶ.
 Θέλω νὰ ξεδιπλωθῶ.
 Πουθενὰ σκυμένος, πουθενὰ κρυμμένος
 νὰ μὴν εἶμαι, τί ὄπου
 κρύβομαι, γελιοῦμαι.
 Ἄνοιχτὸς ἐμπρὸς σου νᾶναι ὁ λογισμὸς μου.

Θέλω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ τὸν περιγράψω
 σὰν εἰκόνα πὺν τὴν εἶδα
 καιρὸ πολὺ κι ἀπὸ κοντά,
 σὰ λέξη, πὺν κατάλαβα τὸ νόημά της,
 σὰν τὴν καθημερινή μου ὕδρα,
 σὰν τῆς μάνας μου τὸ πρόσωπο,
 σὰν ἓνα πλοῖο πὺν μ' ἔταξίδεψε
 μέσα στὴ θανατερὴ τὴν τρικυμία.

DU SIEHST, ICH WILL VIEL

Βλέπεις, θέλω πολλά,
 ἴσως νὰ θέλω τὸ πᾶν:
 τὸ σκότος κάθε ἀτέρμονης πτώσης
 καὶ τὸ τρεμόφεγγο παιχνίδι κάθε ἀνόδου,

Ζοῦν ἴσοι καὶ δὲ θέλουν τίποτε
κι ἀπὸ τὸ δεῖπνο τὸ ἕλαφρὸ
τῶν ἄδειων αἰσθημάτων τους
εἶναι χορτᾶτοι.

Χαρὰ δική σου κάθε πρόσωπο
πὺν ὑπηρετεῖ καὶ δίψα νοιώθει.

Χαρὰ σου αὐτοὶ πὺν σὲ χρειάζονται
ὡν ἐργαλεῖο.

Ἄκόμα δὲν ἐπάγασες κι οὔτε εἶναι ἀργὰ πολὺ
στὰ βάθη σου πὺν πλάθονται νὰ βυθιστῶ — ἐκεῖ
ὅπου ἡ ζωὴ γαληνεμένη φανερώνεται.

WIR BAUEN AN DIR MIT ZITTERNDEN HAENDEN

Σὲ χιτίζουμε μὲ χέρια πὺν τρέμουν,
ἄτομο πάνω σ' ἄτομο πυργώνουμε.
Μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ σ' ἀποτελειώσει,
ὦ Ναέ.

Τί εἶναι ἡ Ρώμη;
Καταρρέει.
Τί εἶναι ὁ κόσμος;
Θὰ γκρεμίσει
πρὶν οἱ πύργοι σου ἔχουν θόλους,
πρὶν τὰστραφετερό σου ἀνέβει
μέτωπο ψηλὰ
μίλια ἀπὸ μωσαϊκό.

Κι δμως σιθνειρό μου βλέπω
κάποιες τὸ χῶρο σου ὄλο,
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τὰ βάθη
κι ὡς τῆς στέγης τὴν ὀλόχρυση
κορφή.

Κ' οἱ αἰσθήσεις μου — νά, βλέπω
φτιάχνουν, χιτίζουν τὰ στερνὰ
τὰ στολίδια της.

DARAUS, DASS EINER DICH EINMALL GEWOLLT HAT

Ἄφου κάποιος μιὰ φορὰ σὲ θέλησε,
τὸ ξαίρω πὺς κ' ἐμεῖς μπορούμε νὰ σὲ θέλουμε.
Κι ἂν ἀκόμα ἀρνιόμασταν ὄλα τὰ βάθη:
ὅταν τὸ βουνὸ κούβει χρυσάφι
καὶ κανεῖς νὰ τὸ ξεθάψει δὲ μπορεῖ,
τὸ ποτάμι κάποτε σιτὸ φῶς θὲ νὰ τὸ φέρει,
τὸ ποτάμι πὺν κυλᾶ μὲς σιτὴ γαλήνη
τῶν μεγάλων βράχων.

Κι ἀκόμα ἂν δὲν τὸ θέλουμε :
Ὁ Θεὸς ὠριμάζει .

WER SEINES LEBENS VIELLE WIDERSINNE VERSOEHNT

Ὅποιος συμφιλιώνει τῆς ζωῆς τοὺς τόσους
παραλογοισμούς
καὶ μ' εὐγνωμοσύνη μέσα σ' ἓνα μόνο
σύμβολο τοὺς κλείνει,
μόνον αὐτὸς διώχνει μὲς ἀπ' τὸ Παλάτι
δσους θορυβοῦν,
γιορτινὰ στολίζεται μὲ δικό του τρόπο
κ' εἶσαι ἐσὺ ὁ ξένος, πὺ φιλοξενεῖ
τὰ γαλήνια βράδια.

Εἶσαι ἐσὺ ὁ Δεύτερος μὲς σιτῆ μοναξιά του
καὶ τῶν μονολόγων του τὸ γαλήνιο κέντρο.
Καὶ καθέννας γύρος, πὺ χαράζει γύρω σου,
τοῦ ἀφαιρεῖ τὸν Κύκλο ποῦ γραφεν ὁ Χρόνος.

WAS IRREN MEINE HAENDE IN DEN PINSELN ?

Τί ψάχνουν στοὺς χρωσιτῆρες τὰ χέρια μου ;
Ὅταν σὲ ζωγραφίζω , ὦ Θεέ, δὲν τὸ προσέχεις.
Σὲ νοιώθω . Στῶν αἰσθήσεων μου ἐπάνω τὸν ἀφρὸ
δισταχτικὰ ἀρχινᾶς, πλῆθος νησιῶν ὡς νᾶσαι,
καὶ τῶν ματιῶν σου, πὺ ποτὲ δὲ βλεφαρίζουν, εἶμαι
ὁ χῶρος.

Δὲν εἶσαι πιά σιτῆς δόξαξ Σου τὸ κέντρο,
τότες πὺ τῶν ἀγγέλων οἱ χοροὶ
σιτῶν οὐρανῶν τὰ πέρατα
Ἐσένα χρειαζόντουσαν γιὰ μουσικὴ—
μὲς σιτῆν ὀλόστερνή σου μένεις κατοικία.
Ὁ οὐρανός σου ὀλόκληρος σιτῆνει ταῦτί του ἐντός μου,
ὅπου σ' ἀποσιώπησα στοχαστικά.

ICH BIN, DU AENGSTLICHER

Ἐγὼ εἶμαι, ὦ φοβισμένε ἐσύ. Μὴ δὲ μ' ἀκοῦς
νὰ πλημμυρίζω ἐπάνω σου μ' ὄλες μου τίς αἰσθήσεις ;
Τὰ αἰσθήματά μου ἔχουν φτερά
καὶ κυκλοφέρουν πάλευκα γύρω σιτὸ πρόσωπό σου.
Μὴ τὴν ψυχὴ μου δὲν κοιτᾶς, σιμά σου τόσο,
πὺ στέκεται μπροστά σου
ντυμένη μ' ἓνα φόρεμα φτιαγμένο ἀπὸ γαλήνη ;
Κ' ἡ ἐαρινή μου προσευχὴ μήπως δὲν ὠριμάζει
σιτὸ βλέμμα σου, ὅπως σὲ δεντρί ;

Ἄν εἶσαι ἐσὺ ὁ ὄνειρευτῆς, ἐγὼ εἶμαι τῶνειρό σου.
Κι ὅταν τὸ θέλεις καὶ ξυπνᾶς, ἐγὼ εἶμαι ἡ θέλησή σου.
Κι ὄλα σου τὰ χαρμόσυνα δικά μου τότε κάνω
καὶ στρογγυλεύω ὡς ἑναστρη νᾶμουν κ' ἐγὼ γαλήνη
ἐπάνω ἀπὸ τὴ θαυμασιτῆ τοῦ Χρόνου Πολιτεία.

Μεταφρ. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

